

АПАРАТ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Головне юридичне управління

01008, м.Київ-8, вул. М. Грушевського, 5, тел.:255-20-76

До реєстр. № 5156
(друге читання)

ЗАУВАЖЕННЯ

до проекту Закону України

«Про внесення змін до Кодексу України про адміністративні правопорушення, Кримінального кодексу України та Кримінального процесуального кодексу України у зв'язку із внесенням змін до Податкового кодексу України щодо стимулювання детінізації доходів та підвищення податкової культури громадян шляхом запровадження добровільного декларування фізичними особами належних їм активів та сплати одноразового збору до бюджету»

У Головному юридичному управлінні проаналізовано проект Закону України «Про внесення змін до Кодексу України про адміністративні правопорушення, Кримінального кодексу України та Кримінального процесуального кодексу України у зв'язку із внесенням змін до Податкового кодексу України щодо стимулювання детінізації доходів та підвищення податкової культури громадян шляхом запровадження добровільного декларування фізичними особами належних їм активів та сплати одноразового збору до бюджету», підготовлений Комітетом з питань правоохоронної діяльності для розгляду Верховною Радою України в другому читанні.

Як вбачається з пояснювальної записки, метою законопроекту є «забезпечення бажаного результату одноразового (спеціального) добровільного декларування фізичними особами активів», передбаченого внесенням змін до Податкового кодексу України щодо стимулювання детінізації доходів та підвищення податкової культури громадян шляхом запровадження добровільного декларування фізичними особами належних їм активів та сплати одноразового збору до бюджету.

Для досягнення цієї мети пропонується внести відповідні зміни до Кодексу України про адміністративні правопорушення, Кримінального кодексу України та Кримінального процесуального кодексу України.

За результатами аналізу тексту законопроекту вважаємо за необхідне зазначити таке.

Стосовно внесення змін до Кодексу України про адміністративні правопорушення (далі - КУпАП), Кримінального кодексу України (далі – КК України) та Кримінального процесуального кодексу України (далі – КПК України) слід звернути увагу, що відповідно до положень статті 2 КУпАП, статті 3 КК України та статті 1 КПК України зміни до законодавства України про відповідальність за адміністративні правопорушення, кримінальну відповідальність та кримінально-процесуального законодавства можуть вноситися виключно законами про внесення змін до КК України та/або до кримінального процесуального законодавства України, та/або до законодавства України про адміністративні правопорушення.

Наведене означає, що хоча охоронні норми і є похідними від регулятивних, проте міститися вони повинні у різних законопроектах, а після їх прийняття - у різних законах.

При цьому застосування зазначених правил щодо роздільного прийняття законів, які містять регулятивні та охоронні норми, не було нормативно забезпечене належними процедурами синхронного проходження таких законопроектів.

Таким чином, законопроект, що розглядається, не містить повної картини механізму регулювання щодо запровадження одноразового (спеціального) добровільного декларування фізичними особами належних їм активів та сплати одноразового збору до бюджету.

З урахуванням стану проходження проектів законів України за реєстр. №5153 та № 5156 у парламенті наразі неможливо здійснити ґрунтовний аналіз механізму регулювання щодо запровадження одноразового (спеціального) добровільного декларування фізичними особами належних їм активів та сплати одноразового збору до бюджету в цілому, а також щодо узгодженості положень зазначених законопроектів між собою та запроваджуваному механізму загалом.

Зокрема, наведене стосується положень пунктів 5, 14, 16, 19 розділу I законопроекту № 5153 та положень законопроекту № 5156.

Щодо змін до Кодексу України про адміністративні правопорушення

1. Проектом пропонується абзац «органів державної податкової служби (статті 51², 155¹, 162¹, 163¹-163⁴, 163¹², частини друга і третя статті 163¹⁷, статті 164, 164⁵, 164¹⁶, 166¹⁶, 166¹⁷, 177², 204³) пункту 1 частини першої статті 255 Кодексу України про адміністративні правопорушення викласти в новій редакції, відповідно до якої слова «органів державної податкової служби» замінено словами «центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну податкову політику, та його територіальних органів». При цьому звертаємо увагу, що такі зміни не впливають із положень Закону України

«Про внесення змін до Податкового кодексу України та інших законів України щодо стимулювання детінізації доходів та підвищення податкової культури громадян шляхом запровадження одноразового (спеціального) добровільного декларування фізичними особами належних їм активів та сплати одноразового збору до бюджету» (в редакції проекту), а відтак- виходять за межі його правового регулювання і мають бути виключені з цього законопроекту. Крім того, відповідно до запропонованої редакції уповноважені на те посадові особи центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну податкову політику, та його територіальних органів позбавляються права складати протоколи про вчинення правопорушень, передбачених статтею 204³ КУпАП, але при цьому не вирішено питання щодо надання права іншим уповноваженим особам складати такі протоколи. Відтак, за такого законодавчого підходу, законопроект не містить достатніх і завершених правових механізмів реалізації його положень, як того вимагає конституційний принцип правової держави, та не враховує рішення Конституційного Суду України від 30.05.2001 № 7-рп/2001 щодо повноти законодавчого регулювання суспільних відносин, його системності та комплексності.

2. Пунктом 2 розділу II «Прикінцеві положення» проекту передбачено, що особа, яка вчинила адміністративне правопорушення, передбачене статтями 155¹, 162, 162¹, 163¹ (щодо самозайнятих осіб), 163² (щодо самозайнятих осіб у частині сплати єдиного податку та єдиного соціального внеску), 163³ (щодо самозайнятих осіб), 163¹⁵ (щодо самозайнятих осіб), 164 (щодо самозайнятих осіб), 164¹, 164² (щодо самозайнятих осіб), 165¹ (щодо самозайнятих осіб), 166⁶ (щодо самозайнятих осіб) Кодексу України про адміністративні правопорушення, звільняється від адміністративної відповідальності в разі подання одноразової (спеціальної) добровільної декларації та сплати узгодженої суми збору відповідно до підрозділу 9⁴ «Особливості застосування одноразового (спеціального) добровільного декларування активів фізичних осіб» розділу XX Податкового кодексу України, якщо такі діяння вчинені до 1 січня 2021 року та пов'язані з придбанням (формуванням джерел придбання), створенням, одержанням, використанням об'єктів одноразового (спеціального) добровільного декларування або розпорядження ними (в межах складу та вартості об'єктів декларування, зазначеної в одноразовій (спеціальній) добровільній декларації як база для нарахування збору з одноразового (спеціального) добровільного декларування).

Перш за все, звертаємо увагу, що підстави звільнення від адміністративної відповідальності за вчинення наведених порушень відрізняються від підстав, зазначених у підрозділі 9⁴ «Особливості застосування одноразового (спеціального) добровільного декларування активів фізичних осіб» розділу XX Податкового кодексу України, проект змін до якого нині розглядається Верховною Радою України (реєстр. №5153). Відтак, формулювання остаточної редакції пункту 2 розділу II «Прикінцеві

положення» можливе лише після прийняття законопроекту № 5153 як закону.

Крім того, відповідно до частин першої та другої статті 38 КУпАП адміністративне стягнення може бути накладено не пізніше як через два місяці з дня вчинення правопорушення, а при триваючому правопорушенні - не пізніше як через два місяці з дня його виявлення, за винятком випадків, коли справи про адміністративні правопорушення відповідно до цього Кодексу підвідомчі суду (судді).

Якщо справи про адміністративні правопорушення відповідно до цього Кодексу чи інших законів підвідомчі суду (судді), стягнення може бути накладено не пізніше як через три місяці з дня вчинення правопорушення, а при триваючому правопорушенні - не пізніше як через три місяці з дня його виявлення.

Тобто, за вчинення адміністративних правопорушень, зазначених у пункті 2 розділу II «Прикінцеві положення» проекту, декларанта (самозайняту особу) апріорі не може бути притягнуто до адміністративної відповідальності, враховуючи граничні строки, передбачені статтею 38 зазначеного Кодексу.

Також звергаємо увагу, що інформація, яка міститься в одноразовій (спеціальній) добровільній декларації (підпункт 6.1 пункту 6 запропонованої проектом № 5153 редакції підрозділу 9⁴ Перехідних положень Податкового кодексу України), не дає змоги встановити причинно-наслідковий зв'язок між набутими активами та вчиненням адміністративних порушень, передбачених пунктом 2 розділу II «Прикінцеві положення» проекту.

Більш того, в одноразовій (спеціальній) добровільній декларації не зазначається інформація про джерела одержання (набуття) декларантом об'єктів декларування.

Відтак, за відсутності можливості встановлення на підставі лише інформації, яка міститься в одноразовій (спеціальній) добровільній декларації, події правопорушення, застосування інституту звільнення від відповідальності є неможливим.

Також звертаємо увагу, що за своїм змістом пункт 2 розділу II проекту має міститися у Перехідних положеннях, а відтак, назву розділу II має бути викладено в такій редакції: «Прикінцеві та перехідні положення».

Щодо змін до Кримінального кодексу України

1. Запропоновані проектом зміни до статей 212, 212¹ Кримінального кодексу України за своїм змістом є приписами одноразового характеру, оскільки вони передбачають незастосування кримінальної відповідальності лише раз - у зв'язку з поданням особою одноразової (спеціальної) добровільної декларації та сплатою узгодженої суми збору. Проте з огляду на усталені правила нормопроєктування до законодавчих актів постійної дії не слід включати тимчасових норм, а тим більше - приписів одноразового характеру.

2. Стосовно використання слів «не вважаються умисним ухиленням» у частині шостій статті 212 та частині п'ятій статті 212¹ КК України (у редакції законопроекту) слід зазначити таке.

Відповідно до статті 1 КК України його завданням є правове забезпечення охорони прав і свобод людини і громадянина, власності, громадського порядку та громадської безпеки, довкілля, конституційного устрою України від кримінально-протиправних посягань, забезпечення миру і безпеки людства, а також запобігання кримінальним правопорушенням.

Для здійснення цього завдання КК України визначає, які суспільно небезпечні діяння є кримінальними правопорушеннями та які покарання застосовуються до осіб, що їх вчинили.

Статтею 2 КК України визначено, що підставою кримінальної відповідальності є вчинення особою суспільно небезпечного діяння, яке містить склад кримінального правопорушення, передбаченого КК України.

Особа вважається невинуватою у вчиненні кримінального правопорушення і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено в законному порядку і встановлено обвинувальним вироком суду.

Згідно з частиною третьою статті 3 КК України кримінальна протиправність діяння, а також його караність та інші кримінально-правові наслідки визначаються тільки КК України.

Таким чином, відповідно до кримінально-правової доктрини вчинення особою суспільно-небезпечного діяння, яке містить склад кримінального правопорушення, передбаченого КК України, тягне для такої особи настання негативних наслідків. Водночас КК України з метою ефективної реалізації загальної та спеціальної превенції містить низку умов, що передбачають можливість пом'якшення чи звільнення від кримінальної відповідальності.

Зокрема такі умови визначено положеннями про обставини, що виключають кримінальну протиправність діяння, звільнення від кримінальної відповідальності (загальні та спеціальні положення), звільнення від покарання та його відбування, амністія та помилування.

Системний аналіз наведених положень КК України дає змогу дійти висновку, що і положення про відповідальність, і положення про її пом'якшення суворо підпорядковані принципу індивідуальної відповідальності, тобто особа несе відповідальність виключно за власні діяння і лише власною посткримінальною поведінкою може впливати на міру кримінально-правової репресії.

Навіть у випадку прийняття закону про амністію, хоча парламент і визначає загальні підстави звільнення від покарання, лише суд визначає - чи підлягає особа звільненню.

Слід звернути увагу, що частинами четвертими статті 212 та статті 212¹ КК України передбачено, що особи, які вчинили діяння, передбачені зазначеними статтями, звільняються від кримінальної відповідальності, якщо вони до притягнення до кримінальної відповідальності сплатили податки,

збори (обов'язкові платежі), єдиний внесок на загальнообов'язкове державне соціальне страхування чи страхові внески на загальнообов'язкове державне пенсійне страхування, а також відшкодували шкоду, завдану їх несвоєчасною сплатою (фінансові санкції, пеня).

Тобто, наведені норми вже містять спеціальні підстави звільнення від кримінальної відповідальності за умови виконання особою покладених на неї регулятивними нормами обов'язків, а також відшкодування завданої шкоди.

Таким чином, існуюча кримінально-правова політика держави щодо охорони суспільних відносин у сфері сплати загальнообов'язкових платежів є м'якою і спрямованою передусім на формування сучасної податкової культури, а не покарання.

Водночас, як вбачається зі змісту частини п'ятої статті 212 КК України законодавцем уже використовувався механізм, подібний передбаченому у законопроекті. Так, відповідно до положень Закону України «Про внесення змін до Податкового кодексу України щодо особливостей уточнення податкових зобов'язань з податку на прибуток підприємств та податку на додану вартість у разі застосування податкового компромісу» від 25 грудня 2014 року № 63-VIII статтю 212 КК України було доповнено новою частиною п'ятою, відповідно до змісту якої «діяння, передбачені частинами першою - третьою цієї статті, *не вважаються умисним* ухиленням від сплати податків, зборів (обов'язкових платежів), якщо платник податків досяг податкового компромісу відповідно до підрозділу 9² розділу XX "Перехідні положення" Податкового кодексу України».

Аналіз юридичної конструкції «не вважаються умисним ухиленням...», а також положень законопроекту в цілому дає змогу дійти висновку, що законопроект передбачає певний епізодичний механізм обмеження дії кримінального закону в часі і по колу осіб з підстав, що жодним чином не узгоджуються ні з кримінально-правовою доктриною, ні з вимогою стабільності кримінально-правової політики держави.

Тож вимоги до посткримінальної поведінки декларанта на практиці не сприятимуть реальному усуненню завданої правопорушенням шкоди, а за певних умов можуть мати ознаки легалізації (відмивання) майна, одержаного злочинним шляхом, на пільгових умовах.

Таким чином, ні форма, ні підстави застосування запропонованого законопроектом механізму не носять ознак інструменту кримінально-правового регулювання.

Практика запровадження подібних епізодичних чужорідних конструктів до тіла КК України суперечить принципам послідовності та стабільності кримінально-правової політики держави, а також руйнує у свідомості громадян стале уявлення про основоположні засади реалізації державою охорони найбільш важливих суспільних відносин, що у довгостроковій перспективі може негативно позначитися на ефективності загальної превенції кримінального закону.

Разом з тим, необхідно зазначити, що відповідно до пояснювальної записки проект Закону України «Про внесення змін до Податкового кодексу

України щодо стимулювання детінізації доходів та підвищення податкової культури громадян шляхом запровадження добровільного декларування фізичними особами належних їм активів та сплати одноразового збору до бюджету» розроблено з метою детінізації економіки, створення передумов для подальшої імплементації в Україні Плану протидії розмиванню бази оподаткування та виведенню прибутку з-під оподаткування (Плану дій BEPS), який був розроблений Організацією економічного співробітництва та розвитку (ОЕСР) для боротьби з розмиванням бази оподаткування і переміщенням прибутків за кордон, а також заходів з лібералізації валютного регулювання.

У зв'язку з цим питання проведення «кампанії із добровільного одноразового (спеціального) декларування активів фізичних осіб» повинні бути предметом регулювання Податкового кодексу України.

Водночас слід звернути увагу, що у пункті 19 підрозділу 9⁴ розділу XX «Перехідні положення» Податкового кодексу України (в редакції проекту №5153) йдеться про державні гарантії та звільнення від відповідальності, передбачені цим підрозділом, що не поширюються на активи, здобуті внаслідок вчинення кримінальних правопорушень, крім кримінальних правопорушень, передбачених не лише статтями 212 і 212² (щодо сплати податків як фізичною особою чи фізичною особою – підприємцем), а і статтями 366 (щодо документів податкової та/або фінансової звітності, митних декларацій, податкових накладних, первинних документів, іншої звітності з податків, зборів, обов'язкових платежів) і 367 (якщо злочин пов'язаний з порушенням вимог податкового, митного, валютного та іншого законодавства, контроль за дотриманням якого покладено на контролюючі органи) Кримінального кодексу України. Проте змін до статей 366, 367 КК України законопроектом не передбачено.

Щодо змін до Кримінального процесуального кодексу України

1. Кримінально-процесуальне регулювання «обмеження дії кримінального закону» при здійсненні одноразового (спеціального) добровільного декларування представлене лише новою редакцією статті 88¹ КПК України, відповідно до змісту якої недопустимими визнаються не лише докази, отримані у справах про визнання необґрунтованими активів та їх стягнення в дохід держави, а й «у порядку одноразового (спеціального) добровільного декларування».

Водночас подібний спосіб «регулювання» не враховує ні вимог техніки нормопроєктування, ні положень законопроекту № 5153.

Так, пунктом 14 підрозділу 9⁴ розділу XX «Перехідні положення» Податкового кодексу України (у редакції законопроекту № 5153) передбачено, що до декларанта, який сплатив у повному обсязі суму збору з одноразового (спеціального) добровільного декларування у встановленому цим підрозділом

Кодексу порядку, строки та розмірі, а також виконав інші вимоги передбачені цим підрозділом Кодексу, не можуть, зокрема, уживатися заходи забезпечення кримінального провадження, застосовуватися запобіжні заходи та вчинятися слідчі (розшукові) дії за кримінальним провадженням у зв'язку з придбанням (формуванням джерел придбання), створенням, одержанням, використанням зазначених в одноразовій (спеціальній) добровільній декларації активів за будь-який період до 1 січня 2021 року (у межах складу та вартості активів фізичної особи, зазначених в одноразовій (спеціальній) добровільній декларації як об'єкт і база для нарахування збору з одноразового (спеціального) добровільного декларування), за ознаками кримінальних правопорушень, передбачених статтями 212, 212¹ Кримінального кодексу України. Суми, щодо яких сплачено збір з одноразового (спеціального) добровільного декларування, вираховуються з установлених критеріїв для цілей кваліфікації правопорушення як кримінально караного діяння щодо активів фізичної особи, які були відображені (в межах складу та вартості) в одноразовій (спеціальній) добровільній декларації.

У зв'язку з наведеним слід зауважити, що зазначені положення за сферою регулювання суспільних відносин мають кримінально-процесуальний характер. Відповідно до статті 1 Кримінального процесуального кодексу України порядок кримінального провадження на території України визначається лише кримінальним процесуальним законодавством України.

Отже, положення пункту 14 підрозділу 9⁴ розділу XX «Перехідні положення» Податкового кодексу України (у редакції законопроекту № 5153) за характером та сферою регулювання повинні бути розміщені у КПК України.

Аналогічне зауваження стосується також пункту 16 підрозділу 9⁴ розділу XX «Перехідні положення» Податкового кодексу України (у редакції законопроекту № 5153).

Крім того, відповідно до пункту 5 підрозділу 9⁴ розділу XX «Перехідні положення» Податкового кодексу України (у редакції законопроекту № 5153) об'єктами декларування не можуть бути, зокрема, активи фізичної особи, які належать декларанту, стосовно якого розпочато досудове розслідування або судове провадження щодо таких активів за ознаками кримінальних правопорушень, передбачених статтями 212, 212¹, статтею 366 (щодо складання, видачі, внесення завідомо неправдивих відомостей, іншого підроблення документів податкової та/або фінансової звітності, митних декларацій, податкових накладних, первинних документів, іншої звітності з податків, зборів, обов'язкових платежів), статтею 367 (якщо кримінальне правопорушення пов'язане з порушенням вимог податкового, митного, валютного та іншого законодавства, контроль за дотриманням якого покладено на контролюючі органи) Кримінального кодексу України; активи фізичної особи або юридичної особи, які належать декларанту, стосовно якого відкрито судове провадження у вчиненні будь-якого із кримінальних правопорушень, передбачених статтями 209, 258⁵ і 306, частинами першою і другою статті 368³, частинами першою і другою статті 368⁴, статтею 368, 368⁵,

369 і 369² Кримінального кодексу України, та/або які підлягають стягненню як необґрунтовані в порядку, встановленому главою 12 Розділу III Цивільного процесуального кодексу України.

Тобто, особи, стосовно яких ведеться досудове розслідування або розпочато судовий розгляд у відповідних провадженнях, не можуть бути суб'єктами одноразового (спеціального) добровільного декларування. Іншими словами, суб'єктами одноразового (спеціального) добровільного декларування можуть бути лише особи, стосовно яких відсутні кримінальні провадження щодо відповідних правопорушень.

У зв'язку з наведеним положення першого речення підпункту 1 пункту 14 підрозділу 9⁴ розділу XX «Перехідні положення» Податкового кодексу України (у редакції законопроекту № 5153) не несуть жодного змістовного навантаження.

Крім того, особливості застосування норм процесуального закону залежать передусім від того, які застосовуються норми матеріального права.

Оскільки у частині шостій статті 212 та частині п'ятій статті 212¹ КК України (у редакції законопроекту № 5156) вжито слова «не вважаються умисним ухиленням», а у пункті 19 підрозділу 9⁴ розділу XX «Перехідні положення» Податкового кодексу України (у редакції законопроекту № 5153) йдеться про «звільнення від відповідальності» (а також враховуючи те, що запропонований законопроектами № 5153 та № 5156 механізм не притаманний кримінально-правовому регулюванню), залишається невизначеним порядок та підстави застосування кримінального процесуального закону: чи це норми про відсутність події кримінального правопорушення, чи норми про звільнення від кримінальної відповідальності.

2. Відповідно до частини другої статті 88¹ КПК України (у редакції законопроекту № 5156) документи, подані особою в порядку одноразового (спеціального) добровільного декларування, зокрема, одноразова (спеціальна) добровільна декларація, не можуть бути використані на підтвердження винуватості підозрюваного, обвинуваченого у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених статтями 212, 212¹ Кримінального кодексу України, в межах складу та вартості об'єктів декларування, зазначеної в одноразовій (спеціальній) добровільній декларації як база для нарахування збору з одноразового (спеціального) добровільного декларування.

При цьому, на відміну від зазначених положень КПК України, пункт 16 підрозділу 9⁴ розділу XX «Перехідні положення» Податкового кодексу України (у редакції законопроекту № 5153), який стосується того ж питання, містить низку виключень із заборони використання в розслідуваннях та/або перевітках стосовно декларанта одноразових (спеціальних) добровільних декларацій, а також відомостей, що в них містяться.

Таким чином, положення частини другої статті 88¹ КПК України (у редакції законопроекту № 5156) потребують відповідного узгодження із положеннями пункту 16 підрозділу 9⁴ розділу XX «Перехідні положення»

Податкового кодексу України (у редакції законопроекту № 5153).

При цьому варто звернути увагу, що перше речення абзацу другого пункту 16 підрозділу 9⁴ розділу XX «Перехідні положення» Податкового кодексу України (у редакції законопроекту № 5153) має надто складну структуру, у зв'язку з чим неможливо встановити його точний зміст.

Так, щодо вживання слів «крім випадку притягнення такої особи» неможливо визначити - ці слова стосуються декларанта чи «особи, визначеної абзацом третім пункту 3 цього підрозділу».

Крім того, в частині використання логічної конструкції «крім випадку», яка за своїм змістом означає наявність у нормі винятку із певного правила регулювання суспільних відносин, неможливо встановити, де ця конструкція закінчується: чи словами «які зазначені в одноразовій (спеціальній) добровільній декларації», чи наприкінці речення. Отже, із змісту зазначеного положення неможливо точно встановити, у яких випадках одноразові (спеціальні) добровільні декларації, а також відомості, що містяться в них, можуть бути використані в розслідуваннях та/або перевірках стосовно декларанта, а також як докази у відповідних провадженнях, а у яких - ні.

У зв'язку з наведеним слід зазначити, що відповідно до статті 8 Конституції України в Україні визнається і діє принцип верховенства права. При цьому одним з основних фундаментальних елементів цього принципу є юридична визначеність, згідно з якою юридичні норми мають бути чіткими, ясними і недвозначними, оскільки інше не може забезпечити їх однакове застосування та не виключає необмеженості трактування у правозастосовній практиці. На це звертав увагу і Конституційний Суд України у відповідних рішеннях від 22.09.2005 № 5-рп, 29.06.2010 №17-рп, 11.10.2011 № 10-рп.

Європейський суд з прав людини також неодноразово підкреслював, що закони мають відповідати встановленому Конвенцією про захист прав людини і основоположних свобод стандарту, який вимагає достатньо чіткого формулювання правових норм у тексті нормативно-правових актів. Зокрема, «...Закон має бути доступним для зацікавлених осіб та сформованим з достатньою точністю для того, щоб надати їм можливість регулювати свою поведінку аби бути здатними – за потреби, за відповідної консультації – передбачати тією мірою, що є розумною за відповідних обставин, наслідки, які може потягнути за собою його дія» (рішення у справі «Веренцов проти України, 11 квітня 2013 року).

Таким чином, здійснення узгодження положень частини другої статті 88¹ КПК України (у редакції законопроекту № 5156) із положеннями пункту 16 підрозділу 9⁴ розділу XX «Перехідні положення» Податкового кодексу України (у редакції законопроекту № 5153) наразі є технічно неможливим, що може негативно позначитися на практиці застосування статті 88¹ КПК України (у редакції законопроекту № 5156).

3. Також потребують системного перегляду положення пунктів 14, 16 підрозділу 9⁴ розділу XX «Перехідні положення» Податкового кодексу

України (у редакції законопроекту № 5153) та статті 88¹ КПК України (у редакції законопроекту № 5156) з огляду на таке.

Як уже зазначалося вище, пункт 16 підрозділу 9⁴ розділу XX «Перехідні положення» Податкового кодексу України (у редакції законопроекту № 5153) та стаття 88¹ КПК України (у редакції законопроекту № 5156) містять заборону використання в розслідуваннях та/або перевірках стосовно декларанта документів, поданих особою в порядку одноразового (спеціального) добровільного декларування, зокрема, одноразової (спеціальної) добровільної декларації.

Водночас відповідно до речення другого пункту 14 підрозділу 9⁴ розділу XX «Перехідні положення» Податкового кодексу України (у редакції законопроекту № 5153) суми, щодо яких сплачено збір з одноразового (спеціального) добровільного декларування, вираховуються з установлених критеріїв для цілей кваліфікації правопорушення як кримінально караного діяння щодо активів фізичної особи, які були відображені (в межах складу та вартості) в одноразовій (спеціальній) добровільній декларації.

Зважаючи на викладене, зазначені заборони законопроекту матимуть декларативний характер як такі, що унеможливляють використання механізму вирахування сум, щодо яких сплачено збір з одноразового (спеціального) добровільного декларування, для цілей кваліфікації правопорушення як кримінально караного діяння щодо активів фізичної особи.

Узагальнюючий висновок: висловлені до законопроекту застереження та пропозиції можуть бути враховані в порядку, передбаченому частиною шостою статті 118 Регламенту Верховної Ради України.

Перший заступник
керівника Головного управління

А.НИЖНИК

ЄАС ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Підписувач: НИЖНИК АРКАДІЙ ІВАНОВИЧ
Сертифікат: 2B6C7DF9A3891DA10400000099385D00809AC201
Дійсний до: 15.10.2021 23:59:59

Апарат Верховної Ради України
№ 07/02-2021/192761 від 11.06.2021

